

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **AZ Energies s.r.o.**, se sídlem Pardubická 326, Chrudim, zast. JUDr. Petrem Plavcem, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Zábřadlí 205/1, Praha, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 8. 6. 2021, č. j. 09128-12/2020-ERU, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2023, č. j. 62 A 74/2021-92,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný výrokem I. rozhodnutí ze dne 14. 12. 2020, č. j. 09128-7/2020 ERU (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se měla 12 dílčími skutky dopustit tím, že jako prodávající vůči konkrétním spotřebitelům vymezeným ve výroku I. rozhodnutí o přestupku užila v rozporu s § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele a s § 4 odst. 3 věty druhé téhož zákona ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 k témuž zákonu agresivní obchodní praktiku, neboť po nich požadovala platby za sdružené služby dodávky elektřiny nebo plynu, které jim dodala přesto, že si je neobjednali, respektive neexistoval žádný titul k takovým dodávkám. Výroky II. a III. rozhodnutí o přestupku žalovaný uznal žalobkyni vinnou ze spáchání pokračujících přestupků podle § 91 odst. 5 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), a podle § 91 odst. 11 písm. d) téhož zákona, kterých se měla dílčími skutky vůči

jednotlivým vyjmenovaným zákazníkům dopustit tím, že jako držitelka licence na obchod s elektřinou a plynem v rozporu s § 30 odst. 2 písm. n) energetického zákona, resp. § 61 odst. 2 písm. p) uvedeného zákona při provádění úkonů nezbytných ke změně dodavatele elektřiny nebo plynu uvedla v případě odběrných míst vyjmenovaných zákazníků v informačním systému společnosti OTE, a. s. (dále jen „informační systém“) nepravdivé informace o uzavření smluv o dodávkách elektřiny a plynu s těmito zákazníky. Výroky IV. a V. pak žalovaný uznal žalobkyni vinnou ze spáchání pokračujících přestupků podle § 91 odst. 5 písm. d) energetického zákona a podle § 91 odst. 11 písm. d) téhož zákona, kterých se měla dílčími skutky vůči vyjmenovaným zákazníkům dopustit tím, že jako držitelka licence v rozporu s § 30 odst. 2 písm. n) energetického zákona, resp. § 61 odst. 2 písm. p) téhož zákona při provádění úkonů nezbytných k uskutečnění změny dodavatele elektřiny nebo plynu jako stávající dodavatelka ve vztahu k odběrným místům daných zákazníků uvedla v informačním systému nepravdivé informace, když zadala požadavek na zastavení změny dodavatele s tím, že „nedošlo k ukončení smlouvy“. Za uvedené přestupky jí žalovaný výrokem VI. rozhodnutí uložil úhrnnou pokutu ve výši 300.000 Kč a výrokem VII. povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Rada Energetického regulačního úřadu (dále společně s žalovaným také jen „žalovaný“) shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla rozklad žalobkyně a potvrdila rozhodnutí o přestupku.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobkyni v tom, že v důsledku administrativních chyb v existujících závazcích vůči dotčeným zákazníkům způsobených společností Moravská plynárenská a. s., od níž nabyla část závodu (dále jen „převodce závodu“), nebyl u jednotlivých přestupků naplněn prvek zavinění a přestupky jí nejsou přičitatelné. S odkazem na § 20 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016-60, dovodil, že právnická osoba je odpovědná za jednání svého zaměstnance, pokud k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby a pokud jednání zaměstnance nevybočuje z plnění pracovních úkolů. Protiprávní jednání žalobkyně spočívalo v dodávkách energií a zasílání faktur bez existence příslušných smluv o dodávkách energií a v neumožnění převodu odběrných míst elektřiny a plynu. Podle krajského soudu se tedy jednalo o činnosti naprosto běžné pro dodavatele energií, a toto jednání proto bylo žalobkyni přičitatelné. Krajský soud současně vyslovil, že odpovědnost žalobkyně za dané přestupky byla objektivní a zavinění nebylo třeba zkoumat.

[5] Za důvodnou nepovažoval krajský soud ani námitku, podle níž u jednotlivých přestupků nebyl naplněn materiální znak spočívající ve společenské škodlivosti. Krajský soud poukázal na § 5 zákona o přestupcích, podle něž jsou znaky přestupku stanoveny zákonem, a přestupek vymezují formální a materiální znaky, které musí být splněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti, tedy jde o jednání společensky škodlivé. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.

pokračování

12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, z něž vyplývá, že jednání, jehož formální znaky zákon označuje za přestupek, v běžně vyskytujících se případech naplňuje i materiální znak přestupku. Krajský soud zdůraznil, že v daném případě byly naplněny formální znaky posuzovaných přestupků, což žalobkyně nezpochybňovala. Jednáním žalobkyně byli ohroženi spotřebitelé jakožto slabší smluvní strana, která má na trhu s energiemi jen omezené faktické možnosti ekonomické volby svého chování. S ohledem na to dospěl k závěru, že u posuzovaných přestupků byl naplněn i materiální znak. Námitku, že žalobkyni měla minimální prostor pro svoji obranu ve správním řízení, považoval krajský soud za obecnou. Žalobkyně totiž neupřesnila, jaké námitky nebyly vypořádány a jak ji měl žalovaný či rada žalovaného v její obraně omezovat.

[6] Za nedůvodnou krajský soud označil také námitku, podle níž administrativní chyby způsobené převodcem závodu nejsou způsobilé založit její odpovědnost za dané přestupky, protože její jednání směřovalo toliko k naplnění zákonných povinností vůči zákazníkům, tudíž byla v dobré víře. Krajský soud poukázal na § 21 odst. 1 zákona o přestupcích a zdůraznil, že pro možnost liberace právnické osoby je nutná její aktivní činnost směřující k zabránění porušení povinností a vykonávání povinné a potřebné kontroly, která musí být precizní a efektivní. Důkazní břemeno přitom leží na té právnické osobě, která o liberaci usiluje. Tvzení žalobkyně o administrativní chybě způsobené převodcem závodu však byla natolik obecná, že neunesla ani své břemeno tvrzení. Nemohla tudíž ani prokázat žádnou konkrétní kontrolní činnost, kterou by prováděla a která by vedla k její liberaci. Její protiprávní jednání přitom nebylo jednorázové, ale pokračující, odehrálo se v časovém odstupu od převodu závodu a nadto žádné z odběrných míst, k nimž se protiprávní jednání vztahovalo, nebylo ve Smlouvě o prodeji části závodu ze dne 30. 1. 2019 (dále jen „smlouva o prodeji části závodu“) uvedeno. S žalobkyní tak krajský soud nesouhlasil ani v tom, že měl být potrestáný převodce závodu.

[7] Krajský soud za opodstatněnou nepovažoval ani námitku, podle níž jednání žalobkyně nemohlo zákazníka poškodit. Poukázal na § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, podle kterého správní orgány nemusí zjišťovat, zda se jedná o klamavé jednání způsobilé vyvolat újmu spotřebitele, jedná-li se o jednání vymezené v přílohách č. 1 a 2 k zákonu o ochraně spotřebitele. Jednání zde uvedená jsou totiž bez dalšího zakázána, protože se u nich předpokládá způsobilost přivození újmy spotřebiteli. Právě takového jednání podle písm. f) přílohy č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele se dopustila i žalobkyně. V případě přestupků podle energetického zákona se způsobilost protiprávního jednání poškodit spotřebitele nepresumuje. Nicméně žalobkyně byla potrestána za to, že dodávala energie do odběrných míst bez platného právního titulu (bez uzavřené smlouvy), že vystavila faktury za neobjednané plnění a že aktivně bránila převodu konkrétních odběrných míst na jiné dodavatele energií a uváděla nepravdivé informace v informačním systému. Podle krajského soudu tato jednání byla způsobilá zákazníky poškodit, neboť ti museli platit za neobjednané plnění a nemohli změnit dodavatele energií.

[8] Krajský soud nesouhlasil ani s tvrzením o nepřiměřenosti uložené pokuty a o porušení § 37 a § 38 přestupkového zákona ze strany žalovaného. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích dostatečně vysvětlily úvahy, které je vedly k uložení pokuty ve výši 300.000 Kč, a řádně vypořádaly související námitky žalobkyně. Přihlédly přitom ke všem okolnostem konkrétního případu a stanovily takový druh trestu a v takové výměře, že byl splněn účel trestu a uložená pokuta nebyla zjevně nepřiměřená. Ta činila v daném případě 0,6 % horní sazby částky, kterou bylo možné žalobkyni uložit, tudíž se nejednalo o

zjevně nepřiměřenou pokutu a nedošlo k excesu při individualizaci trestu. Součástí napadeného rozhodnutí na str. 6 a 7 pak bylo i vypořádání se s tvrzeným pochybením ze strany převodce závodu. Na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí nemělo rovněž vliv to, že rada žalovaného odkazovala na rozhodnutí o přestupku. Obě rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. K námitkám, které žalobkyně směřovala vůči samotnému rozhodnutí o přestupku, nakonec krajský soud dodal, že se jimi nezabýval, neboť žaloba ve správním soudnictví musí mířit proti napadenému rozhodnutí a teprve skrze něj lze napadat i rozhodnutí o přestupku. Tyto námitky tudíž nepovažoval za řádně formulované žalobní body.

III.

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka v úvodu kasační stížnosti obsáhle shrnuje skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Má za to, že napadený rozsudek je nezákonný, protože krajský soud nesprávně posoudil otázku naplnění materiálního znaku u všech přestupků, otázku formálních znaků u přestupků vymezených ve výrocích II. a III. rozhodnutí o přestupku a otázku neexistence liberačních důvodů podle § 21 zákona o přestupcích. Naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. dovozuje ze skutečnosti, že krajský soud neprovedl navržený důkaz vyjádřením převodce závodu, resp. jeho tehdejších zástupců pana M. Ž. a K. Č.. Tak přitom mohl ověřit, že stěžovatelka při podání žádosti o změnu dodavatele jednala v dobré víře a ve skutkovém omylu, protože nemohla zjistit, že dotčení zákazníci s převodcem závodu ukončili smlouvy. V důsledku neprovedení tohoto důkazu krajský soud nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů shledává stěžovatelka v nedostatečném vypořádání se s námitkou existence dobré víry, resp. s absencí úmyslu stěžovatelky jednat protiprávně a spáchat přestupky.

[11] Stěžovatelka připouští, že požadování úhrad za dodávky energií poté, co došlo k ukončení příslušných smluv ze strany dotčených zákazníků, může formálně představovat nekalou obchodní praxi podle písm. f) přílohy č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele. Nicméně je třeba zkoumat, z jakých důvodů k takovému jednání v jejím případě došlo. Uvedené má totiž vliv na posouzení materiálního znaku u jednotlivých přestupků, důvodů liberace a na určení výše pokuty. To však krajský soud neučinil, když k těmto skutečnostem nepřihlížel a zjištěné skutečnosti a důkazy hodnotil pouze v neprospěch stěžovatelky. Stěžovatelka přitom prokázala, že dotčené zákazníky považovala za své, její jednání tedy nebylo úmyslné. Jejím cílem nebylo získat prospěch a poškodit tyto zákazníky, ale naopak dostát povinností dodavatele energií prostřednictvím správné administrace převodu závodu. Navíc dotčení zákazníci tvořili jen zanedbatelné množství případů (jedenáct zákazníků z přibližně tisíce), což měl krajský soud zohlednit při hodnocení materiálního znaku dotčených přestupků.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti zastává názor, že nebyly naplněny ani formální znaky přestupků vymezených ve výrocích II. a III. rozhodnutí o přestupku. Stěžovatelka převzala všechny závazky převodce závodu na základě smlouvy o prodeji části závodu, čímž se k 15. 2. 2019 v 6.00 hodin všichni zákazníci převodce závodu stali zákazníky stěžovatelky. V případě odběrných míst pana B., pana K., pana S. a paní G. došlo k ukončení smluv právě

pokračování

ke dni 15. 2. 2019 a u ostatních dotčených zákazníků ke dni 20. 3. 2019. Informace uvedené v žádosti o změnu dodavatele učiněné stěžovatelkou tak byly v době jejího podání pravdivé, i když v důsledku ukončení uvedených smluvních vztahů zavádějící. Stěžovatelka však nevěděla, že dotčení zákazníci po uzavření smlouvy o prodeji části závodu vypověděli smlouvy o dodávkách energií. Jak ostatně vyplývá z doložené korespondence se zákazníky a s převodcem závodu, stěžovatelka si ověřovala ukončení smluv s dotčenými zákazníky u tohoto převodce. V dané věci je podle stěžovatelky třeba zohlednit také to, že stěžovatelka převzala přibližně tisíc zákazníků tak, že od převodce závodu obdržela tabulku ve formátu MS Excel, na základě které došlo prostřednictvím softwarové migrace k hromadnému převodu jednotlivých odběrných míst. Správnost informací poskytnutých převodcem závodu tudíž nebylo možné ověřit. V této souvislosti stěžovatelka s odkazem na § 2175 a § 2179 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, rozporuje také závěr krajského soudu obsažený v odst. 25. napadeného rozsudku, že se v daném případě nemohlo jednat o administrativní pochybení za situace, kdy ve smlouvě o převodu závodu nebyla dotčená odběrná místa uvedena.

[13] Dále stěžovatelka namítá, že jednala v dobré víře, když podala žádosti o změnu dodavatele a začala všem zákazníkům dodávat energie, neboť jednala ve skutkovém omylu, že závazky ze všech smluv o dodávkách energií stále trvají. Považuje za zcela absurdní, že by vůči jednotkám zákazníků z tisíce chtěla uplatnit nekalé obchodní praktiky. Rovněž zastavení žádostí o změnu dodavatele v informačním systému nemělo za cíl bránit novým dodavatelům v převzetí dotčených zákazníků, ale předat je novým dodavatelům řádně, protože stěžovatelce přes její žádost noví dodavatelé nesdělili informace o okamžiku převzetí dotčených zákazníků. Uvedené je taktéž zřejmé z komunikace s dotčenými zákazníky a s novými dodavateli, a to například z komunikace s panem B., panem T. a paní K.. Krajský soud však k těmto skutečnostem nepřihlédl a jednání stěžovatelky zcela nepřiléhavě a v rozporu s provedenými důkazy hodnotil jako útoky na jednotlivá odběrná místa. Krajský soud tak pečlivě neposoudil skutečnosti svědčící v její prospěch.

[14] Stěžovatelka krajskému soudu také vytýká nesprávné hodnocení materiálního znaku přestupků, neboť nepřihlédl k absenci úmyslu, která výrazně snižuje společenskou škodlivost jejího jednání. V případě, že by materiální znak přestupků byl přesto naplněn, měla být absence úmyslu zohledněna při posuzování liberace, případně při ukládání pokuty. Za pochybení stěžovatelka považuje i odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, který není na nyní souzenou věc přílehlavý. V právě posuzovaném případě se nejedná o běžně se vyskytující případ, v němž by docházelo k nekalé obchodní praxi pouze za účelem vlastního prospěchu. Společenská škodlivost stěžovatelčina jednání je minimální. K agresivnímu obchodnímu jednání dochází toliko při poškození zákazníka či narušení trhu. Zasílání faktur dotčeným zákazníkům, k němuž zde došlo, však bylo zapříčiněno administrativní chybou a zákazníkům byly vyúčtovány pouze reálně dodané služby. Škoda tak mohla spočívat jedině v nepatrném cenovém rozdílu oproti novému dodavateli. Pokud i přes výše uvedené bylo stěžovatelčino jednání posouzeno jako přestupek, pak je takový závěr krajského soudu i správních orgánů v rozporu se zásadami pro ukládání trestů, zejména pak s § 37 a § 38 zákona o přestupcích, neboť v jejím případě byly s ohledem na malou závažnost jednání splněny podmínky pro upuštění od potrestání či pro uložení trestu v symbolické výši.

IV.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Poukazuje na to, že námitku o nesplnění formálních znaků přestupků stěžovatelka uplatňuje poprvé až v kasační stížnosti. Stejně tak nyní nově tvrdí, že i smlouvy s dotčenými zákazníky byly zahrnuty ve smlouvě o prodeji části závodu. Žalovaný již v rozhodnutí o přestupku vycházel ze skutečnosti, že smlouva o prodeji části závodu neobsahovala ani jedno z odběrných míst dotčených zákazníků. Podle žalovaného stěžovatelka dosud tvrdila administrativní chyby natolik obecně a vnitřně rozporně, že odůvodnění napadeného rozsudku je s ohledem na to dostačující.

[16] Podle žalovaného se krajský soud dostatečně vypořádal i otázkou materiálního znaku přestupků, neboť poukázal na specifika energetiky a navázal na úvahy obsažené na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Ve stěžovatelčině případě nejsou dány takové okolnosti snižující společenskou škodlivost jejího jednání, aby na něj nebylo možné pohlížet jako na přestupky. Stěžovatelka nadto v tomto jednání pokračovala i poté, co byla dotčenými zákazníky informována o ukončení smlouvy o dodávkách energií. V případě přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je podle žalovaného společenská škodlivost zahrnuta již do formálního znaku, jeho materiální znak tedy nebude naplněn pouze v mimořádných případech. To se však stěžovatelky netýká, protože před vystavením nevyžádaných faktur byla upozorněna na neexistenci právních titulů. Z tohoto důvodu žalovaný shledává jako nedůvodnou argumentaci stěžovatelky o její nevědomosti, absenci úmyslu či absenci snahy získat prospěch či poškodit zákazníky.

[17] Žalovaný ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že odpovědnost právnických osob je objektivní, její tvrzení o omylu je tudíž bez významu. Stěžovatelka měla vědět, které závazky na ni přešly na základě smlouvy o prodeji části závodu. I přes informaci u ukončení smluv s dotčenými zákazníky však v informačním systému zastavila změnu dodavatele a vystavila faktury za neobjednaná plnění. Nicméně k liberaci právnických osob v souladu s § 21 zákona o přestupcích je třeba, aby právnická osoba vyvinula aktivní činnost k zabránění porušení právní povinnosti, což se stěžovatelce nepodařilo prokázat. Dobrou víru stěžovatelky a administrativní pochybení převodce závodu tudíž nelze označit za dostatečný liberační důvod. Pokud stěžovatelka navrženým důkazem chtěla prokázat svou dobrou víru a skutkový omyl, vzhledem k právě uvedenému by to podle žalovaného stejně nemohlo vést ke zproštění její odpovědnosti za přestupek. Je tedy zřejmé, že krajský soud předmětný důkaz pro nadbytečnost neprovedl. Napadený rozsudek podle žalovaného splňuje všechny požadavky na odůvodnění.

V.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti, neboť podstatnou část kasační stížnosti tvoří především rekapitulace skutkových okolností případu dosavadního průběhu řízení, v rámci vlastních kasačních námitek se pak stěžovatelka dílem omezuje pouze na vyslovení nesouhlasu se závěry krajského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že „*uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na

pokračování

nepřípustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl také v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).“*

[19] V intencích výše uvedeného nezbyvá než konstatovat, že kasační námitka týkající se absence úmyslu stěžovatelky (odst. 27 kasační stížnosti) není přípustná. Jedná se totiž o pouhou reprodukci žalobních námitek, aniž by stěžovatelka jakkoli polemizovala s právními závěry krajského soudu, které k otázce zavinění vyslovil v napadeném rozsudku. Stejně tak jsou nepřipustné kasační námitky obsažené v odst. 29 a 30 kasační stížnosti (o tom, že společenská škodlivost stěžovatelčina jednání je minimální proto, že její jednání nebylo způsobilé poškodit zákazníka či narušit trh a že byly splněny podmínky pro upuštění od sankce či pro uložení symbolického napomenutí). I ty jsou doslovnou citací textu žaloby (konkrétně odst. 8. a 11. žaloby), aniž by stěžovatelka jakkoliv věcně brojila proti závěrům, které k těmto otázkám vyslovil krajský soud.

[20] Poukazuje-li dále stěžovatelka v kasační stížnosti na to, že by při posuzování materiální stránky přestupků mělo být přihlédnuto k absenci úmyslu, nutno dodat, že tuto argumentaci v žalobě vůbec neuplatňovala, a jedná se tak o námitku dříve neuplatněnou, tudíž nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[21] Zbylé kasační námitky Nejvyšší správní soud posoudil jako přípustné. Zabýval se tedy kasační stížností v mezích těchto přípustných kasačních námitek a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížnostními námitkami, podle nichž je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Absence této vady je totiž podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105), kterou se nadto Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítla.

[24] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs

85/2013-33). Zbývá dodat, že stěžovatelčin nesouhlas se závěry krajského soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezakládá.

[25] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury. V napadeném rozsudku popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předeštel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Z napadeného rozsudku je znatelné, k jakým závěrům krajský soud dospěl, a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatelky za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou logické a vnitřně bezrozporné.

[26] Stěžovatelka konkrétně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů spatřuje v tom, že se krajský soud nevypořádal s otázkou dopadu její dobré víry na posouzení odpovědnosti za dané přestupky a nezohlednil absenci úmyslu na straně stěžovatelky. S uvedeným však souhlasit nelze, neboť k dobré víře se krajský soud vyjádřil v odst. 20. až 26. napadeného rozsudku a související otázkou zavinění a významu absence úmyslu pro posouzení věci se zabýval v odst. 8. až 11. napadeného rozsudku. Zdůraznil přitom objektivní odpovědnost žalobkyně za dané přestupky, u nichž se zavinění (tedy ani úmysl či jeho absence) nezkoumá.

[27] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí krajského soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). S ohledem na skutečnost, že argumentace k problematice tvrzené dobré víry byla obecná, krajský soud nepochybil, pokud se k ní vyjádřil právě v odpovídající míře obecnosti a v kvalitě a rozsahu odpovídající uplatněným žalobním námitkám. Uplatnila-li tedy stěžovatelka v žalobě (v rámci včas uplatněných žalobních bodů) proti napadenému rozhodnutí veskrze obecnou argumentaci, stěží nyní může krajskému soudu vyčítat, že na ni reagoval taktéž jen v odpovídající míře obecnosti. Žádnou ze žalobních námitek nepřehlédl, ale nebyl povinen za stěžovatelku domýšlet její argumentaci.

[28] Stěžovatelka krajskému soudu také vytýká, že neprovedl jí navržený důkaz vyjádřením pana M. Ž. a K. Č., tehdejších zástupců převodce závodu. Přestože stěžovatelka předmětnou námitku podřazuje pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., i ta spadá pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[29] Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře (například v rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108; nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100). V rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, shrnul, že „soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle

pokračování

kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navrhané důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irrelevantních důkazních návrhů.“

[30] Nejvyšší správní soud se proto musel zabývat otázkou, zda neuvedení důvodů, pro které krajský soud neprovedl zmíněný stěžovatelkou navržený důkaz, představuje v daném případě takovou vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a byla tak důvodem pro jeho zrušení.

[31] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 3. 12. 2021 navrhla, „*necht' si soud vyžádá vyjádření MP, respektive jejich tehdejších zástupců pana M. Ž., a pana K. Č.,*“, a to za účelem prokázání jejího tvrzení, že jedině převodce závodu měl informace o ukončení smluv o dodávkách energií s dotčenými zákazníky a že stěžovatelka si uvedenou skutečnost nemohla ověřit a jednala v dobré víře a jednalo se o administrativní pochybení převodce závodu. V kasační stížnosti stěžovatelka upřesnila, že provedením navrhovaného důkazu by krajský soud dospěl k závěru, že při podání žádostí o změnu dodavatele jednala v dobré víře a ve skutkovém omylu, protože nevěděla o ukončení smluv dotčených zákazníků s převodcem závodu.

[32] Ačkoliv podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud sám rozhoduje, které z navržených důkazů provede a které nikoliv, nezbavuje jej to povinnosti takový postup odůvodnit, jak plyne z výše citované judikatury. Krajský soud však v odst. 20. až 26. napadeného rozsudku vysvětlil, proč stěžovatelčinu argumentaci o administrativním pochybení převodce závodu a o její dobré víře nepovažoval za důvodnou. Z toho lze implicitně dovodit, že navržené dokazování vyjádřením převodce závodu či jeho zástupců neshledal potřebným k doplnění zjištěného skutkového stavu. Tím, že krajský soud neprovedení uvedeného důkazu nikterak neodůvodnil, však pochybil. Nejvyšší správní soud přesto dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nejde o vadu natolik intenzivní, aby zakládala důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Je totiž třeba zohlednit, že skutečnost, k jejímuž prokázání měl navržený důkaz sloužit, tedy zda stěžovatelka věděla o ukončení smluv o dodávkách energií s dotčenými zákazníky a zda je považovala za své zákazníky, je pro posouzení protiprávního jednání, které bylo stěžovatelce vytýkáno [zde konkrétně agresivní obchodní praktiky ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, spočívající v požadování plateb za dodávky elektřiny nebo plynu, které si dotčení zákazníci neobjednali], zcela bez významu. Nejen správní orgány, ale posléze i krajský soud totiž vyšly z toho, že smluvní vztahy s dotčenými zákazníky nebyly předmětem převodu části závodu, nebyly součástí příloh smlouvy o prodeji části závodu a opak stěžovatelka v řízení o žalobě neprokázala, byť to nyní v kasační stížnosti tvrdí. Pro vše uvedené tudíž bylo provedení uvedeného důkazu nadbytečné a nikterak nemohlo přispět k posouzení věci.

[33] Ostatně judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu připouští, že se mohou vyskytovat případy, ve kterých není možno pohlížet na opomenutý důkaz jako na důvod zakládající vadu řízení před správním soudem s vlivem na zákonnost jím vydaného rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007-100). Nejvyšší

správní soud tedy uzavírá, že s ohledem na shora uvedené neprovedení navrženého důkazu, resp. chybějící odůvodnění toho, proč tento důkaz krajský soud neprovedl, v daném případě je sice vadou řízení, avšak nikoliv natolik závažnou, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[34] Nejvyšší správní soud tedy neshledal napadený rozsudek nepřekoumatelným pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost, a nedovodil ani jinou vadu řízení s vlivem na jeho zákonnost, a proto uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[35] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k posouzení zbylých kasačních námitek podřaditelných pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[36] Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud dospěl v odst. 25. napadeného rozsudku k nesprávnému závěru o tom, že ani jedno z odběrných míst nebylo uvedeno ve smlouvě o převodu části závodu, neboť příloha této smlouvy obsahovala pouze příkladný výčet smluvních vztahů. Stěžovatelka tedy měla za to, že je dodavatelem vůči všem dotčeným zákazníkům. Skutečnost, že u těchto zákazníků podala žádost o změnu dodavatele a začala jim dodávat energie, byla způsobena tím, že jednala ve skutkovém omylu, že smluvní vztahy s těmito zákazníky trvají. Krajský soud však nepřiléhavě její jednání hodnotil jako útok na odběrná místa. Uvedeným námitkám však nelze přisvědčit.

[37] Nejvyšší správní soud nejprve shrnuje některé pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Ze správního spisu vyplývá, že dotčení zákazníci vypověděli smlouvy uzavřené s převodcem závodu. Smlouvou o prodeji části závodu ze dne 30. 1. 2019 přešla část závodu na stěžovatelku s tím, že okamžik uzavření transakce nastal dne 15. 2. 2019 v 6:00 hodin (čl. 1 smlouvy). V souladu s čl. 2.2.5. uvedené smlouvy došlo k převodu zejména smluvních vztahů vymezených v Příloze č. 5. V této příloze se pro účely specifikace smluv se zákazníky odkazuje na jejich seznam uvedený v rozpočtu. V tomto rozpočtu není uvedena žádná ze smluv, které převodce závodu uzavřel s dotčenými zákazníky. Stěžovatelka přesto ve dnech 7. 2. 2019 ohledně odběratelů plynu (zákazníci pan B., pan K., paní G. a pan S.) a 14. 3. 2019 ohledně odběratelů elektřiny (zákazníci paní Ing. K., pan B., pan Mgr. T., pan Č., paní B., pan P. a pan N.) v informačním systému požádala o změnu dodavatele dotčených zákazníků tak, aby se jí stala právě ona. O této skutečnosti dotčené zákazníky informovala dopisy ze dne 26. 2. 2019 a ze dne 3. 4. 2019. Ještě před zasláním předmětných dopisů, případně v reakci na ně, jí bylo ze strany dotčených zákazníků či jejich nových dodavatelů sděleno, že nejsou jejími zákazníky, protože s převodcem závodu ukončili smlouvy. Stěžovatelka na tuto skutečnost reagovala sdělením, že o ukončení smluvních vztahů nevěděla. Nové dodavatele vyzvala k podání žádostí o změnu dodavatele a ke sdělení okamžiku převzetí odběrných míst. Poté, co si tyto noví dodavatelé o převzetí odběrných míst požádali, došlo u některých dotčených zákazníků k zablokování jejich žádostí s tím, že nedošlo k ukončení smlouvy se stěžovatelkou. Stěžovatelka dotčeným zákazníkům dodávala energie i poté, co se dozvěděla o ukončení smluv s převodcem závodu, přičemž za tyto služby jim v období května až července roku 2019 také vystavila faktury.

[38] S ohledem na právě uvedené se Nejvyšší správní soud shoduje s krajským soudem v tom, že žádný z dotčených zákazníků podle seznamu (rozpočtu), který tvořil přílohu smlouvy o převodu části závodu, nespadal pod převáděnou část závodu. Pro posouzení materiálních znaků přestupků tedy není rozhodné, zda převodce závodu stěžovatelku o

pokračování

ukončení smluv s těmito dotčenými zákazníky informoval, protože pokud nebyli zahrnuti pod převáděnou část závodu, nemohli se stát stěžovatelčinými zákazníky; převod části závodu se jich netýkal a nebylo co sdělovat. Ostatně sama stěžovatelka v žalobě a v replice argumentovala tím, že její protiprávní jednání nastalo v důsledku administrativního pochybení spočívajícího v tom, že někteří zákazníci byli nesprávně vedeni jako její a že došlo k chybnému převzetí odběrných míst, které neměly být předmětem transakce. Tvrdí-li nyní v kasační stížnosti to, že na základě smlouvy o prodeji části závodu na ni přešly i závazky ze smluv vůči těmto dotčeným zákazníkům, jedná se o tvrzení nové, nadto ničím nepodložené. Námitku, že smlouva o prodeji části závodu obsahovala pouze příkladný výčet smluvních vztahů, stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti, přestože tak mohla učinit již v řízení před krajským soudem. Jedná se tudíž o tvrzené nové, k němuž Nejvyšší správní soud není oprávněn přihlížet (viz § 109 odst. 5 s. ř. s.). Z těchto důvodů je nepřipadný i stěžovatelčin odkaz na § 2175 a § 2179 občanského zákoníku. Novým tvrzením je pak i to, že stěžovatelka jednala ve skutkovém omylu. Ani tuto argumentaci v žalobě (resp. v rámci včasných žalobních bodů) neuplatňovala, tudíž ani k ní nelze nyní přihlížet. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s krajským soudem i v tom, že stěžovatelčino protiprávní jednání nelze za administrativní pochybení způsobené převodcem závodu považovat.

[39] Stěžovatelka v obecnosti rozporuje i správnost závěrů krajského soudu o naplnění materiálního znaku jednotlivých přestupků. V kasační stížnosti k této otázce uvádí, že krajský soud své závěry o společenské škodlivosti jejího protiprávního jednání opřel o úvahy obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, který není na věc přílehlavý. V uvedeném rozsudku kasační soud vyslovil, že jednání, jehož formální znaky zákon označuje za přestupek, v běžně se vyskytujících případech naplňuje i materiální znak přestupku, tj. jeho společenskou škodlivost. Krajský soud v této souvislosti poukázal na to, že stěžovatelka nerozporovala naplnění formálních znaků předmětných přestupků ani skutečnost, že do odběrných míst dotčených zákazníků dodávala elektřinu či plyn bez uzavřených smluv, že bránila jiným dodavatelům v převodu odběrných míst dotčených zákazníků a uváděla nepravdivé informace o uzavření smluv s některými z nich či o tom, že nedošlo k ukončení smlouvy o dodávkách energií. Z toho dále usoudil, že tímto jednáním byli ohroženi spotřebitelé jakožto slabší smluvní strana, která nemá na trhu s energiemi faktické možnosti volby svého ekonomického chování. Tedy společenská škodlivost posuzovaný přestupků podle krajského soudu byla dána.

[40] Nejvyšší správní soud nejen, že se s těmito závěry krajského soudu ztotožňuje a nemá k nim co dodat, ale považuje je za dostačující a správné s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka v žalobě argumentaci o absenci společenské škodlivosti uplatňuje pouze v obecnosti, s odkazem na svoji dobrou víru a setrvalé tvrzené administrativní pochybení převodce závodu. Závěru krajského soudu, podle nějž zjištěné stěžovatelčino protiprávní jednání je společensky škodlivé, a tedy materiální znak jednotlivých přestupků je naplněn, tak nelze ničeho vytknout. Ostatně stěžovatelka s uvedenými závěry krajského soudu nijak blíže nepolemizuje s výjimkou toho, že považuje rozsudek č. j. 5 As 104/2008-45 za nepřilehlavý, neboť v jejím případě se nejedná o běžně se vyskytující případ. Má totiž za to, že jí vytýkané agresivní obchodní praktiky (jež byla předmětem prvního přestupku) se v běžně se vyskytujících případech dopouští osoba, která primárně sleduje vlastní prospěch. Uvedená stížnostní argumentace nejen, že je velmi strohá, ale především nedůvodná, neboť motiv jednání (tvrzená absence zjištěného motivu), které je stěžovatelce vytýkáno, nikterak nesnižuje jeho společenskou škodlivost. Podstatou totiž zůstává, že veřejný zájem na ochraně slabší strany, tedy spotřebitele – odběratele energií, je tímto jednáním ohrožen, jak správně

poukázal již krajský soud v napadeném rozsudku. Ostatně krajský soud také správně poukázal na to, že i stěžovatelčin případ, resp. jednání, které tato realizovala, je jednání v běžně se vyskytujících situacích. Závěry zmíněného rozsudku č. j. 5 As 104/2008-45 jsou tudíž použitelné i v souzené věci.

[41] Nedůvodná je i stížnostní námitka, v níž se stěžovatelka dovolává své dobré víry o existenci smluvních vztahů s dotčenými zákazníky. Svou argumentaci zakládá především na tvrzení, že dotčené zákazníky považovala za své vlastní, takže je nechtěla poškodit, ale pouze dostát svým povinnostem dodavatelky energií. Skutečnost, že dotčené zákazníky považovala za své od počátku řízení, přičítala administrativnímu pochybení převodce závodu, který měl dotčené zákazníky chybně uvést v tabulce ve formátu MS Excel, na základě níž následně měla stěžovatelka softwarovou migrací provést hromadný převod odběrných míst bez možnosti ověřit informace o zákaznících – odběratelích energií, jejichž smluvní vztahy byly předmětem převodu závodu. Tvrzenou tabulku však stěžovatelka nepřeložila. Jak již ale bylo shora uvedeno, v rozpočtu, v němž měl být soupis převáděných zákazníků, na něž odkazovala Příloha č. 5 smlouvy o převodu části závodu, dotčení zákazníci uvedeni nebyli. Již pro uvedené stěžovatelka v dobré víře o existenci smluvních vztahů s nimi a o jejich převodu smlouvou o prodeji části závodu být nemohla.

[42] Stěžovatelka v kasační stížnosti taktéž v obecnosti namítá nesprávnost závěru krajského soudu, který dovedl neexistenci liberačních důvodů ve smyslu § 21 zákona o přestupcích. Konkrétně však neuvádí, v čem jsou závěry krajského soudu, jež k této otázce vyslovil především v odst. 21. až 24. napadeného rozsudku, nesprávné. Pouze tvrdí, že při úvahách o liberaci by mělo být přihlédnuto k absenci úmyslu, resp. způsobu, jakým došlo k naplnění formálních znaků přestupku. Uvedené obecné námitky nejsou opodstatněné.

[43] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „liberační důvody jsou určeny pro aplikaci pouze ve výjimečných případech, jelikož představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti. Představují nástroj, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Pokud tedy existují okolnosti, ve kterých je nutné posuzovat, zda právnická osoba vynaložila veškeré úsilí k zabránění porušení povinnosti, správní orgán se jimi musí skutečně zabývat a ne pouze konstatovat, že podmínky nebyly splněny. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, musí ovšem prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona. Nelze se spokojit s tvrzením, že vynaložila veškeré úsilí, aby ke správnímu deliktu nedošlo, či s poukazem na to, že technicky možná opatření po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění bylo neekonomické“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33). Judikatura rovněž stanovila, že zákon podmiňuje liberaci „úsilím“, tudíž je třeba vyjít z toho, že se jedná o aktivní činnosti k zabránění porušení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-55).

[44] Krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na to, že odpovědnost právnických osob je objektivní, otázka zavinění (a tedy i tvrzená absence úmyslu) tudíž nehraje roli. Stěžovatelka by se však v souladu s výše citovanou judikaturou mohla své odpovědnosti zprostit, pokud by prokázala, že aktivně vynaložila veškeré úsilí k tomu, aby spáchání přestupků zabránila. To se však stěžovatelce v souzené věci nepodařilo prokázat. Její tvrzení, že vycházela ze seznamu zákazníků, který převodce závodu zachytil v tabulce MS Excel, naopak svědčí o její pasivitě a absenci úsilí ověřit relevantní skutečnosti o rozsahu smluvních závazků na ni smlouvu o prodeji části závodu převáděných.

pokračování

[45] Nejvyšší správní soud nepopírá, že proces převzetí části závodu, jehož součástí je i převod velkého množství smluvních vztahů o dodávkách energií se zákazníky, je složitý a náročný. Přesto, nebo právě proto, však měla stěžovatelka tomuto procesu věnovat náležitou pozornost, včetně kontroly převzatých závazků ve vztahu k jednotlivým zákazníkům, a to nejpozději v okamžiku účinnosti smlouvy o prodeji části závodu. Stěžovatelka jako jedna ze smluvních stran smlouvy o prodeji části závodu byla stejně jako převodce závodu plně odpovědná za to, jak je v této smlouvě vymezen převod smluvních vztahů k odběratelům a kterých zákazníků se převod části závodu týká. V možnostech stěžovatelky tak nepochybně bylo (nehledě na množství převáděných smluv se zákazníky) ještě před smluvním převzetím těchto odběrných míst ověřit, zda seznam zákazníků podle rozpočtu, na který odkazuje Příloha č. 5 smlouvy o prodeji části závodu, odpovídá údajně předložené tabulce se seznamem zákazníků ve formátu MS Excel. Tak však stěžovatelka nepostupovala (opak netvrdí) a pouze se setrvale dovolává onoho administrativního pochybení převodce závodu. Naznačeným postupem však právě takovému administrativnímu pochybení mohla předejít. Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje s krajským soudem v tom, že stěžovatelka neunesla břemeno tvrzení ohledně existence liberačních důvodů ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, nemohla je tudíž ani prokázat. Závěrům krajského soudu není co vytknout, Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[46] Konečně ani námitkám o tom, že k absenci úmyslu jako okolnosti výrazně snižující společenskou škodlivost přestupků mělo být přihlédnuto alespoň jako k okolnosti polehčující při stanovení výše trestu, k čemuž krajský soud nepřihlédl a zabýval se jen skutečnostmi svědčícími v její neprospěch, nelze přisvědčit. Stěžovatelka netvrdí, jaké skutečnosti svědčící v její prospěch krajský soud pominul. Nejvyšší správní soud tak v odpovídající míře obecnosti dodává, že z ničeho nelze dovodit, že by závěry krajského soudu nevycházely ze zjištěného skutkového stavu a že by se zabýval pouze skutečnostmi svědčícími v neprospěch stěžovatelky. Konečně tvrzení o tom, že by absence úmyslu měla být zohledněna při stanovení výše trestu jako polehčující okolnost, vůbec nebylo v žalobě obsaženo, krajský soud se tudíž k této otázce nebyl povinen jakkoliv vyjadřovat a posuzovat ji. K námitkám směřujícím vůči výši trestu se pak vyjádřil v odst. 31. až 36. napadeného rozsudku, proti nimž žádnou konkrétní námitku stěžovatelka v kasační stížnosti neuplatňuje.

[47] Zbývá uvést, že stěžovatelčina argumentace o tom, že krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru o naplnění formální stránky přestupků vymezených ve výrocích II. a III. rozhodnutí o přestupku je neopodstatněná proto, že krajský soud výslovně v odst. 15. napadeného rozsudku zdůraznil, že v dané věci k naplnění formálních znaků všech posuzovaných přestupků došlo a že tento závěr žalobkyně v žalobě nezpochybňovala. Z uvedeného důvodu se touto otázkou více nezabýval a zaměřil se jen na rozporovaný materiální znak přestupků, tedy jejich společenskou škodlivost.

[48] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se nedopustil pochybení v právním posouzení věci a všechny sporné právní otázky posoudil správně. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není naplněn.

VI.

[49] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[50] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Radě žalovaného jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu